

عنوان مقاله:

نسبت امنیت زیست محیطی با مدیریت بحران (مطالعه موردی: سیلاب فروردین 1398)

محل انتشار:

چهاردهمین کنگره انجمن جغرافیایی ایران (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

مراد کاویانی راد - گروه جغرافیای سیاسی، دانشکده علوم جغرافیایی، دانشگاه خوارزمی

مراد دلالت - دانشجوی دکتری جغرافیای سیاسی، دانشگاه خوارزمی

خلاصه مقاله:

بروز مخاطرات انسانی و طبیعی در مقیاس کروی، تغییر در گفتمانها، درونمایه و جهت گیری جستارهای سیاسی-امنیتی را در پی داشته است که طی چند دهه گذشته تغییر اقلیم در قالب گرمایش جهانی به نوسان گسترده در عناصر آب و هوایی زمین و تغییر رفتار طبیعت انجامیده است. در کنار تغییر اقلیم، پیچیدگی طبیعت و اقلیم و سرشت پدیده های طبیعی به گونه ای شده است که پیشبینی رخدادها را دشوار کرده و باورپذیری پیش بینیها را فروکاسته است. بروز پیشامدها و بلایایی طبیعی، آزمونی برای سنجش توانایی و کارایی مدیریت بحران کشورهاست. بلایای طبیعی کنش و رفتار طبیعی طبیعت هستند. آنچه نا طبیعی مینماید گامها و کارهایی است که به فزاینده و گستردگی خسارات جانی، مالی و زیرساختی شهروندان بیانجامد. خشکسالی های پیاپی دو دهه گذشته و بارشهای سیلاب فروردین ماه (1398) کشورمان نشان دادند که پدیده تغییر اقلیم از این پس در تعریف تهدیدها و راهبردهای امنیت ملی ایران نقش پایدار و فزاینده خواهد داشت. سیلابهای فروردین ماه 1398 نشان دادند که مدیریت بحران در ایران دستکم در مرحله پیشگیری با چالشهای بنیادی در قالب تخریب محیط زیست و دستاندازی در حریم رودخانه ها، کم اعتمادی دست اندرکاران به یافته های علمی و هشدار کارشناسان روبه رو است.

کلمات کلیدی:

امنیت، امنیت زیست محیطی، مدیریت بحران، تیر اقلیم، سیلاب فروردین 1398

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/876569>

